

РЕШЕНИЕ

№ 417

гр. Плевен, 09.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милена Св. Томова

при участието на секретаря АНЕТА ХР. ЙОТОВА
като разгледа докладваното от Милена Св. Томова Гражданско дело № 20244430100650 по описа за 2024 година

Производството е по иск с правно основание чл.439 от ГПК.

В Плевенският районен съд е постъпила искова молба от Г. А. Х. с ЕГН *****, от ***, чрез адв. В. Ф. С., съдебен адрес ***, оф. п. против "ТОПЛОФИКАЦИЯ ПЛЕВЕН" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, в която се твърди, че съгласно Изпълнителен лист ***, издаден по ч.гр.д. ***, по описа на РС-Плевен, Г. Х. бил осъден да заплати на ответника следните суми: 1898,76 лв. главница за потребена топлинна енергия, 755,76 лв. лихва за забава за периода от 05.01.2009г. до 23.07.2015г., законна лихва от датата на подаване на заявлението - 30.07.2009г., до окончателно изплащане на вземането, както и направените деловодни разноси за държавна такса в размер на 53,08 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 120,00 лв.

Твърди се, че въз основа на цитирания изпълнителен лист било образувано изпълнително дело с № *** по описа на *** с рег. № ***, по молба на „Топлофикация Плевен“ АД от 23.11.2015г. Сочи се, че последното по изпълнителното дело действие било извършено на 09.02.2020г., когато било поискано извършването на заповед за наем на налични банкови сметки на длъжника и на получаване на трудово възнаграждение.

Излага се, че след образуване на изпълнителното дело, в продължение на повече от две години, вискателят не бил поискал извършване на изпълнителни действия, поради което настъпила т. нар перемпция и същото било прекратено по силата на закона, считано от 09.02.2022г.

Навеждат се доводи, че съгласно разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, изпълнителното производство се прекратява, когато вискателят не поиска извършване на изпълнително действие в продължение на две години. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането. След настъпването на перемпцията всички извършени изпълнителни действия били недопустими, тъй като били извършени по вече прекратено изпълнително производство, не пораджали действие и съответно не водели до прекъсване на давността. Следователно погасителната давност за процесното вземане била настъпила на 09.02.2023г.

При тези обстоятелства, ищеца счита, че претендираните от ответното дружество вземания не се дължали, тъй като били погасени по давност.

Според ищеца, процесните вземания се погасявали с тригодишна давност, т.к. Заповедта за Изпълнение нямала характер на съдебно решение и тази давност била изтекла към момента на завеждане на делото от датата на последното изпълнително действие.

Като следствие от изложеното се отправя искане за постановяване на решение, с което да се приеме за установено, че ищеца не дължи на ответното дружество сумата в размер на 1250,00 лв., представляваща част от 1898, 76 лв. главница по ИЛ № ***, издаден по гр.д. ***, 9 с-в, РС-Плевен.

Ответникът „Топлофикация Плевен“ ЕАД е депозирал писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК, с който на първо място ангажира становище за недопустимост на иска, а на следващо място за неговата неоснователност. Излага твърдения за действия на кредитора, прекъсващи давността.

Съдът като съобрази становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

От приложеното ч.гр.д.№*** по описа на ПлРС се установява, че същото е било образувано въз основа на заявление на „Топлофикация-

Плевен“ ЕАД – гр.Плевен за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК срещу ищеца в настоящото производство Г. А. Х. за следните вземания : 1 898,76лв. главница за стойност на доставена топлинна енергия за периода от 01.11.2008г. до 30.04.2015г.; 755,11лв. за мораторна лихва за периода от 05.01.2009г. до 23.07.2015г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 30.07.2015г. до окончателното изплащане на вземането.

Установява се, че Заповед за изпълнение е била издадена на 31.07.2015г., с която е било разпоредено претендираните вземания, ведно със законната лихва върху главницата и направените деловодни разноси – 53,08лв. за държавна такса и 120лв. за адвокатско възнаграждение, да бъдат заплатени от длъжника на кредитора. Видно е, че заповедта за изпълнение е била връчена по реда на чл.47, ал.1 от ГПК, чрез залепване на уведомление. При това, заповедта е връчена на 21.08.2015г. – с изтичане на двуседмичния срок от залепване на уведомлението. Законоустановения двуседмичен срок за депозиране на възражение е изтекъл на 04.09.2015г. и поради липсата на подадено такова, заповедта за изпълнение е влязла в законна сила на 05.09.2015г. Според направеното изрично отбелязване, кредитора е получил издадения изпълнителен лист на 10.11.2015г.

От приложения препис на молба, изходяща от кредитора „Топлофикация-Плевен ЕАД до *** от 23.11.2015г. е видно, че ответника е заявил искане на сочената дата за предприемане на изпълнителни действия срещу длъжника Г. Х. за събиране на вземанията, за които се е снабдил с изпълнителен лист в заповедното производство, като при това е посочил, че възлага на съдебния изпълнител всички действия по чл.18 от ЗЧСИ. Образувано е било въз основа на молбата изп.дело №*** по описа на ЧСИ с ***. Видно е, че са били събрани данни от съдебния изпълнител за имущественото състояние на длъжника.

Видно е също така от приложеното копие на запорно съобщение от съдебния изпълнител с изх.№16435/24.10.2017г. до „Сосиете женерал експресбанк“ АД (на л.30 от изпълнителното дело), че за осъществяване на възложеното принудително изпълнение е бил наложен запор на банкови сметки на длъжника в сочената банка. Последната е отговорила с писмо от 03.11.2017г., че има наличност по сметките на длъжника за изпълнение на

запора. С последващи молби от 16.11.2018г. и 18.06.2020г. (на л.35 и л.38 от изпълнителното дело), кредитора е заявил искания за справки в Електронния регистър на БНБ за налични банкови сметки на името на длъжника, като при наличие на такива бъдат предприети съответните изпълнителни действия, да бъде наложен запор на трудово възнаграждение, както и възбрана върху недвижимо имущество.

Със запорно съобщение с изх.№11225/02.09.2020г., адресирано до ***, съдебния изпълнител е наложил запор на моторно превозно средство, собственост на длъжника.

С молба от 09.02.2022г. (на л.55 от изпълнителното дело), кредиторът е възложил на съдебния изпълнител предприемане на изпълнителни действия срещу длъжника по налагане на запор на банкови сметки след изготвяне на справка за наличието на такива.

С постановление на съдебния изпълнител от 03.05.2022г. (на л.71 от изпълнителното дело) е била наложена възбрана върху недвижим имот на длъжника, вписана на 14.06.2022г. (на л.74).

С молба от 28.03.2023г. (на л.75) вискателят е посочил нов изпълнителен способ – опис на движими вещи на длъжника. Съдебният изпълнител е насрочил за 05.06.2023г. опис на движими вещи на длъжника и запорираня в същото изпълнително производство лек автомобил (л.91). Според отразеното в съставения Протокол за опис от 05.06.2023г. (л.98), не са били установени налични вещи, които да послужат за обезпечаване на вземанията.

С молба на вискателя от 08.02.2024г. (на л.118) е било заявено искане за предприемане на действия по принудително изпълнение, чрез налагане на запор върху банкови сметки на длъжника и възбрана върху недвижимо имущество.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният в настоящото производство отрицателен установителен иск е с правно основание чл.439 от ГПК. Съгласно разпоредбата на чл.439, ал.1 от ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението – т.е. чрез иск длъжникът оспорва вземането и материалната незаконосъобразност на изпълнението. Според регламентираното в чл.439, ал.2 от ГПК искът на

длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В случая ищеца се позовава на изтекла погасителна давност.

Установи се от обсъдените доказателства, че оспорените вземания произтичат от доставена от кредитора топлинна енергия до имот на ищеца.

Установи се, че кредитора е претендирал по съдебен ред вземанията си, подавайки заявление по чл.410 от ГПК на 30.07.2015г., като със заповед за изпълнение от 31.07.2015г. е било разпоредено заплащане на процесните суми. Установи се също така, че заповедта за изпълнение е влязла в сила на 05.09.2015г. с изтичане на срока за възражение, като връчването е било извършено по приложимите и действащи към момента норми в процесуалния закон.

Спорен между страните е въпросът дали давностният срок, приложим по отношение на вземанията на вискателя е тригодишният по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД или петгодишният, предвиден в чл. 117, ал. 2 от ЗЗД.

Преобладаващата съдебна практика, споделяна и от настоящия съдебен състав, приема, че приложима по отношение на установените с влязла в сила заповед вземания е петгодишната давност по аргумент от разпоредбите на чл. 117, ал. 2 ЗЗД и чл. 404, ал. 1, т. 1 ГПК. Съгласно чл. 404, ал.1, т. 1 подлежат на принудително изпълнение както съдебните решения, така и заповедите за изпълнение, които имат характер на съдебни изпълнителни основания по смисъла на новия ГПК от 2008 г. На изпълнение по този ред подлежат установените по основание и размер безспорни вземания, каквито без съмнение са както вземанията, установени с влязло в сила решение, така и вземанията, установени с влязла в сила заповед за изпълнение на съдилищата. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, по което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва и вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК. Корективното тълкуване на чл. 117, ал. 2 ЗЗД налага извод, че правилото следва да се прилага както по отношение на вземания, установени с влязло в сила решение, така и по отношение на вземания, установени с влязла в сила заповед за изпълнение /в този смисъл Решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д.

При съобразяване на тази съдебна практика, съдът приема, че от влизане в сила на заповедта за изпълнение - 05.09.2015г. е започнала да тече 5-годишна давност за установените с нея вземания.

Установи се, че с молбата за предприемане на изпълнителните действия от 23.11.2015г. кредитора е направил възлагане по чл.18 от ЗЧСИ. С оглед на това молбата му за изпълнение е валидна и прекъсва погасителната давност за паричното притезание, съгласно чл. 116, б. "в" от ЗЗД.

Правилото по чл. 116, б. „в“ от ЗЗД регламентира, че давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение. Както се разяснява в Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747 / 2020 г. на ВКС, 4-то гр.отделение, същинско действие за принудително изпълнение може да предприеме само съдебният изпълнител (или друг орган на принудително изпълнение) и то прекъсва давността; но давността е свързана с поведението на кредитора – тя не се влияе от поведението на други лица. Затова ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора; давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на проданта, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаване и т.н. до влизането в сила на постановлението за възлагане.

При такова разбиране, петгодишната давност в случая следва да се приеме за прекъсната след образуване на изпълнителното дело, както следва: на 24.10.2017г. с наложен заповест на банкови сметки на длъжника в „Сосиете женерал експресбанк“ АД; на 02.09.2020г., когато е наложен заповест на автомобил на длъжника, но считано от 16.11.2018г., когато е депозирана

молбата на кредитора за предприемане на нови изпълнителни действия; на 14.06.2022г., когато е наложена възбрана върху недвижим имот, но считано от датата на молбата на кредитора, с който този способ се сочи – 09.02.2022г.; на 05.06.2023г. с насрочения опис на движими вещи, но считано от 28.03.2023г., когато този способ е бил поискан от вискателя.

Ето защо, не може да се приеме, че перемпция е настъпила на 09.02.2022г., както се сочи от ищеца.

Независимо от това, следва да се посочи, че перемпцията е без правно значение за давността. Съдебната практика, споделяна и от настоящия състав приема, че когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела. В този смисъл могат да бъдат посочени Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о., ГК и Решение № 127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК.

При съобразяване на горното, съдът намира, че след последното изпълнително действие от 05.06.2023 г. е започнала да тече нова петгодишна давност за погасяване вземанията на кредитора, за които е била издадена влязлата в сила заповед за изпълнение и този давностен срок не е изтекъл към датата на предявяване на иска.

Предвид изложеното, съдът счита, че предявената искова претенция се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли като такава.

С оглед изхода на производството и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищеца дължи на ответника направените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв., определено по правилото на чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.25, ал.1 от НПП.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Г. А. Х. с ЕГН *****, от *** против "ТОПЛОФИКАЦИЯ ПЛЕВЕН" АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** ИСК с правно основание чл.439 от ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищеца не дължи на ответника сумата в размер на 1250лв., част от цялата главница в размер на 1898,76лв., за която е издаден изпълнителен лист *** по ч.гр.д. № *** по описа на ПлРС, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, Г. А. Х. с ЕГН *****, от *** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на "ТОПЛОФИКАЦИЯ ПЛЕВЕН" АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** **сумата от 100лв.**, представляваща деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Плевенски Окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____